

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פְּרִשְׁת תְּרוּמָה

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ג - חלק ה'

קונטרס 365

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ויהי רצון שעל ידי התקנו הגדול הזה נזכה לבטל כל גזרות קשות^{כט} מעל עם ישראל, ונזכה לחומת מגן אמתית מפני הגזרה קשה ח"ו, פהבטחת הרמח"ל.

אל תיראי תולעת יעקב

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) **אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך נאם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ תשים: ובתרגום יונתן באר: לא תדחלון שבטא דבית יעקב זרעיתא דישראל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא דישראל:**

כט. על ידי לימוד הזהיר נוכל להמתיק כל הדינים מעלינו, ומעל עם ישראל, שלא יהיה לנו כל כך הרבה יתומים ואלמנות, ושאר אסונות, ואם אנחנו יכולים בלימוד קל של 12 דקות ביום (בזוהר המחולק ל 354 יום כל יום 12 דקות) לבטל כל הגזירות הקשות, [ואם אין זמן של 12 דקות ביום, יכול ללמוד לכל הפחות דף היומי "תיקוני זוהר" שלוקח רק 1-2 דקות ביום] ולא עשינו, מה נענה ליום הדין הגדול והנורא?

ראה סיפור נורא מהחפץ חיים זצ"ל, בעונש הגדול למי שציער יתומים ואלמנות רח"ל. הגאון והצדיק רבי ישראל מאיר מראדין (בעל החפץ חיים בספרו "חפץ חיים על התורה" פרשת משפטים) זצ"ל סיפר: פעם לחבורת תלמידים ומקורבים את המעשה הבא: בעיירתנו התגוררה אלמנה ענייה בדירה שכורה, שהייתה בבעלותו של אדם נוקשה וגס רוח, מפאת מצבה הקשה היתה האלמנה מתעכבת בתשלום דמי שכירות עבור דירתה העלובה, וכתוצאה מכך איים עליה בעל הבית שישליכנה לרחוב עם כל אשר לה. שכני המקום ניסו לדבר על לבו של אותו אדם, שיחוס על אלמנה מרודה שאין לה כדי קיום הכרחי וידחה מועדי התשלומים המגיעים לו כשכר דירה. אולם כל הפצרותיהם נפלו על אזנים אטומות.

בוקר אחד – היה זה יום חורף קר עם שלג גדול – שבה האלמנה מן השוק אל ביתה, והנה שוד ושבר! מעט חפציה היו מוטלים ברחוב, וכמה פועלים עסקו בהסרת הגג מעל דירתה. הקימה האישה קול זעקה, ושכנים באו והכניסו את חפציה לפרוזדור אחד הבתים, אולם בעל הבית לא נע ולא זע, כאילו כל הענין אינו נוגע לו כלל.

ימים רבים – המשיך "החפץ חיים" – שמרתי בלבי את מראה הזוועה, שחזיתי באותו בוקר, ובאזני הדהדו זעקות-השבר של האלמנה המסכנה, שנותרה בלא קורת-גג לראשה. אולם האמנתי בכל הלב, שהקדוש ברוך הוא, דיין האלמנות, יתבע בבוא היום את עלבונה של אותה אלמנה מרודה מבעל הבית האכזר. עם זאת משחלפו שנים אחדות, ואותו אדם המשיך לחיות בשלום ובשלווה, הייתי שואל את עצמי? האמנם לא נרשם בשמים המעשה האכזרי של השלכת מסכנה אל הרחוב? והרי התורה כתבה בפירושו: "כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אותו... שמוע אשמע צעקתו וחרה אפי והרגתי אותו"... (שמות כ"א-כ"ג). והנה חלפו-עברו עשר שנים בדיוק מיום גירוש האלמנה מדירתה, ועבר הקול בעיירתנו שכלב שוטה נשך לאותו בעל-בית אכזר, ולא עברו ימים מרובים, והאיש מת מיתה משונה מתוך יסורים נוראים, רח"ל.

ועל ידי לימוד הזהיר הקדוש נמנע את כל האסונות!!!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וברד"ק באר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות פתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפנה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים בארזים וגמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.

**הקול קול יעקב - אין כחם של ישראל אלא בפייהם
בידנו כח אדיר, לנצח את האויב, ולתת את המכה הראשונה!
לומדי הזהר הקדוש נותנים את המכה הראשונה!**

הצבא מתכוננים להחזיר "מכה שניה" לאירן על ידי צוללות, זאת אומרת שכבר השלימו עם העבדה, שתהיה זו אירן שתתן את "המכה הראשונה" - פצצה גרעינית לישראל [ח"ו], (והצבא משער שזה עלול לגבות כמיליון נפש רח"ל).

**המדינה כבר השלימה עם המצב!
אנחנו לא משלימים עם המצב הזה!
ונהפך הוא! אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם!**

אנחנו נתן את "המכה הראשונה"
"נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך" ... ללמוד זהר הקדוש "ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים": (אסתר פרק ט ב)

אנחנו יכולים מדי יום ביומו לסים את כל ספר הזהר הקדוש ואפילו מספר פעמים, וכך נמנע את האסון ונקרב את הגאולה בחסד וברחמים.

וכך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זי"ע בזהר הקדוש (פרשת נשא דף קכ"ד), "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". [באור הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!]

**פיצד זה אפשרי? - האם יכולים לישם זאת?
אכן, אפשר ואפשר! - בתכנית קלה ומתאימה לכל אחד ואחד!
שלא תגידו לא ידענו! - שלא תאמרו לא יכלנו!
בידינו הדבר, וחוב קדוש הוא לנו! - מי לה' אלי!**

אפן א: אם יש בידיכם להשפיע על 354 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע [כגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

יעקב וזה יכתוב ידו ליי' ובשם ישראל יבנה (יבנה) ממש. זה יאמר לה' אני: אחתא. וכלא אתמר ביה"ו. כללא כלילין בלישן סתים לאימא. דהא אתפתחת ליה דנפיק מינה. אבא יתיב ברישא, אימא באמצעיתא, ומתבסדיא מכאן ומכאן ווי למאן דגלי ערייתהון.

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, שליט דכר בנוקבא. (ס"ו שלימו דכר ונוקבא) דכתיב (משלי י') וצדיק יסוד עולם, נהיר יו"ד בתרין, ונהיר ומעבר לנוקבא. אתייחד יו"ד בלחודוי, (וכתר בן) סליק בדרגוי לעילא לעילא. אתחשכא נוקבא, ואתנהירת אימא ומתפתחא (דף קע"ו ע"א) בתרעוי. אתא מפתחא דכליל בשית, ומכסיא פתחא, ואחיד לתא להאי ולהאי, ווי למאן דגלי פתחא.

פרקא תניינא

דיקנא מהימנותא. (דיקנא) לא אדפר בגין דהיא יקירותא דכלא מאדנין נפקת, בסחרנהא דבסיטא, סליק ונחית חוטא חוורא. בתליסר מתפרש.

ביקורא דביקירותא ההיא, כתיב (ירמיה ב') לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. אדם לבר הוא. אדם לא כליל הכא. כל שפן איש. בתליסר נביעין מבויעין מתפרשן, ארבע בלחודוי אסתמרו. תשעה אשקיון לגופא. (נ"א לנגתא).

(תיקנא קדמא) מקמי פתחא דאדנין, שארי יקירו לאתפקן, (תניינא) נחית בשפירו ברישא דשפון. מהאי רישא להאי רישא קאים. (תלייתא) ארחא דנפיק תחות תרין נוקבין דפרדשקא, לאעברא חובה, דכתיב (משלי יט) ותפארתו עבור על פשע. (רביעא) תחות שפון אסחר שער לרישא אחרא. (חמישא) ארחא אחרא נפיק תחותי. חפי תקרובתא דבוסמא, לרישא דלעילא. (שביעא) תרין תפוחין אתחזון לאנהרא בוצינין. (תמינא) מזלא דכלא, תלייא עד לבא, ביה תליין עלאין ותתאין.

(תשיעא) אינון דתליין לא נפקין דא מן דא. חפיין זעירין על גרונא (חר סר) דיקירו. רברבין, מתשעירין בשיעורא שלים. (תריסר) שפון אתפנון מכל סטרין, זכא למאן דנשיק מאינון נשיקין. (תליסר) בההיא מזלא דכלא נגדין תליסר משיחין דאפרסמונא דכא. כלא בהאי מזלא שכיח, וסתים.

בזמנא דמטא תשרי, ירחא שביעא, משתכחי (רתי) אלין תריסר (ס"א תליסר) בעלמא עלאה ומתפתחי תריסר (ס"א תליסר) תרעי דרחמי, בההוא זמנא (ישעיה נה) דרשו יי' בהמצאו כתיב.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֲשֹׁב מְזִרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי וְגו', (בראשית א)
הֵינִנוּ דְּכַתִּיב (ויקרא טז) וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בַּתְּשֻׁעָה לַחֲדָשׁ בַּעֲרֹב.
(בְּהַאי זְמַנָּא) (דבריים ג) אֲדַנִּי יְיָ הוּא אֶתָּה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ אֶת גְּדֻלָּךְ.
יְהו"ה שְׁלִים בְּסִטְרוֹי. וְהִכָּא בְּרַחֲשׁוֹתָא דָּא דָּאֲרַעָא, לֹא שְׁלִים.
יְה"י לֹא כְּתִיב, קִרְיָנָן יו"ד עֲלָאָה יו"ד תַּתָּאָה, וַיִּצְרַר י' עֲלָאָה י' תַּתָּאָה,
(יְה"י) י' עֲלָאָה, י' תַּתָּאָה. ה' בְּגוּוֹיָהּ. כְּלָלָא דְשְׁלִימוֹ. שְׁלִים, וְלֹא לְכָל
סִטְר. אֲתַעְקֵר מֵהָאֵי אֲתֵר שְׁמָא דָּא, וְאֲשְׁתִּיל בְּאַחְרָא, כְּתִיב וַיִּטַּע יְי'
אֱלֹהִים.

ה' בֵּין יו"ד לְיו"ד דִּיה"י, נִשְׁכָּא דְפִרְדִּשְׁקָא דַּעֲתִיקָא, לְזַעֲרָא דְאַנְפִּין בְּלֹא
רוּחָא לֹא אֲתַקִּיָּם. בְּה"א, אֲשְׁתַּכְּלַל ה"א עֲלָאָה ה"א תַּתָּאָה, דְּכַתִּיב
(דְּמִיָּה א) אָהָה אֲדַנִּי אֱלֹהִים.

בְּקִיטְפוֹי דְקֻטְפִּין, (צִירָא) בְּרוּחָא דְמַתְקָלִין, יְה"ו. י' עֲלָאָה דַּאֲתַעְטֹר
בְּקֻטְרָא (ס"א בְּעִטְרָא) דַּעֲתִיקָא, הִיא קְרוּמָא עֲלָאָה דַּאֲזִדְכָּךְ וְסִתִּים.
ה"א עֲלָאָה, דַּאֲתַעְטֹר בְּרוּחָא דְנוֹקְבִין דְפִרְדִּשְׁקָא, דְנִפְיָק לֹאֲחִיָּא. ו'
עֲלָאָה, בּוֹצִינָא דְקִרְדִּינוֹתָא דַּאֲתַעְטֹר בְּסִטְרוֹי, (ס"א בְּעִטְרוֹי) מִתְפַּשְׁטָן אֲתוּוֹן
לְבַתֵּר, וְאֲתַפְּלָלוּ בְּזַעֲרָא דַּאֲפִין. כְּמָה דְשִׁרְיָא בְּגוּלְגֻלְתָּא, אֲשַׁתְּכַחוּ
מִתְפַּשְׁטָן בְּכָל גּוּפָא, לְשַׁכְּלָלָא כְּלָא. בַּעֲמֹר נָקָא. כַּד תְּלִי תְלִינָן אֲלִין
אֲתוּוֹן. כַּד אֲתַגְּלִי לְזַעֲרָא מִתְיַשְׁבֵּן בִּיה אֲלִין אֲתוּוֹן, וְאֲתַקְרִי בְּהוּן.
י"ד דַּעֲתִיקָא סִתִּים בְּעִטְרוֹי, בְּגִין שְׁמָאֵלָא אֲשַׁתְּכַח ה"א אֲתַתְּחַ בְּאַחְרָא
וְאִינְקִיב בְּתִרִין נּוֹקְבִין, וְאֲשַׁתְּכַח בְּתַקּוּנִין. ו'ו אֲתַתְּחַ בְּאַחְרָא,
דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים. בְּבּוֹצִינָא דְקִרְדִּינוֹתָא לְמַכְסִּיא
פַּתְחָא.

ו' לְעִילָא ו' לְתַתָּא, ה' לְעִילָא ה' לְתַתָּא. י' לְעִילָא וְכָה לֹא אֲשַׁתְּפַח אַחְרָא,
וְלֹא סְלִיק בְּהִדָּה, בְּרִמְיָא דְרִמְיָא כַּד אֲתַגְּלִינָן תְּרִין (בְּאוּרִיָּתָא) וּמִתְחַבְּרָן
בְּחַד דְּרַגָּא, חַד רַגְשָׁא בְּגִין לְאַתְפָּרְשָׂא, ו"ד כְּלִילָן בְּיו"ד ווי כַּד אֲסַתְּלַק
הָאֵי, וְאֲתַגְּלִינָן.

אִינוּן בּוֹסְמִין דְּטִיפְסָא שְׁרִיקִין, לֹא עֲבָרִי (ס"א עֲבָר) לֹא מִתְעַפְכִּי בְּדוּכְתָּא,
וְהַחֲיוֹת רְצוּא וְשׁוּב. בְּרַח לָךְ אֵל מְקוֹמְךָ. אִם תִּגְפִּיָּה כְּנֶשֶׁר וְאִם בֵּין
כּוֹכְבִים שִׁים קִנְף מִשָּׁם אֲוִירִיךָ.

וְתוֹצֵא הָאָרֶץ (דף קע"ז ע"ב) דְּשָׂא. אִימָתִי, כַּד שְׁמָא אֲתַנְטַע. וְכַדִּין אֲוִירָא
נִפְיָק, וְנִצּוּצָא אֲזַדְמָן. (תִּקּוּנָא קִרְבָּאָה דְּרִישָׁא) חַד גּוּלְגֻלְתָּא אֲתַפְּשֵׁט
בְּסִטְרוֹי, טֵלָא מְלִי עֲלָה, דְּתִרִי גּוּוֹי.

תַּלְתָּ חֲלָלִין דַּאֲתוּוֹן רְשִׁימִין, אֲתַגְּלִינָן בִּיה. (תְּלִיתִיָּה) אֲוִכְמִין (ס"א כְּעוּרָא)

כַּעֲרֵבָא תְּלִין עַל נֻקְבִין עֲמִיקִין, דְּלֹא יָכִיל לְמַשְׁמַע יְמִינָא וְשָׁמְלָא.
הָכָא חַד אֲרָחָא לְעִילָא דְקִיק.

(רביעאה) מַצָּחָא דְלֹא נָהִיר, קִטְטוּתָא דְעֵלְמָא. בַּר כַּד רַעוּא אֲשַׁנַּח בִּיה.
(חמישאה) עֵינִין דְתִלַּת גְּוֹנִי, לְמִרְתַּת קְמִייהו אֲתַסְסִין בְּחִלְכָא דְנָהִיר.
(ישעיה לג) עֵינִיד תְּרַאנִיה יְרוּשָׁלַיִם גְּוֹה שְׁאָנָן, וְכְתִיב (ישעיה א) צִדֵּק יִלִּין
בָּה. גְּוֹה שְׁאָנָן, עֲתִיקָא דְסִתִּים, עֵינִיד כְּתִיב.

(שתימאה) חוּטְמָא פְּרָצוּפָא דְזַעֲרָא, לֹא שְׁתַּמוּדְעָא. תִּלַּת שְׁלֵהוּבִין מִתּוּקָדִין
בְּנוֹקְבוֹי. (שביעאה) דְרָגָא עֲקִימָא, לְמַשְׁמַע טָב וּבִישׁ. כְּתִיב (ישעיה מב)
אֲנִי יְיָ הוּא שָׁמִי. וְכְתִיב (דברים לב) אֲנִי אֱמִית וְאֶחָיָה. וְכְתִיב (ישעיה מו) וְאֲנִי
אֲשָׁא וְאֲנִי אֶסְבּוּל. (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ. (איוב כג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי
יִשְׁכְּנוּ. הוּא אֲקָרִי מֵאֵן דְסִתִּים וְלֹא שְׁכִיתָ, הוּא מֵאֵן דְלֹא אֲזִדְמֵן לְעִינָא.
הוּא מֵאֵן דְלֹא אֲקָרִי בְשָׁמָא. (ה"א ח").

א' פְּלִיל (הווא) ו'. ו' פְּלִיל א' וְלֹא כְלִיל ה"ו. (ב"א ח") א' אֲזִיל לְאַלְף. אַלְף
אֲזִיל לִיו"ד, יו"ד אֲזִיל לִיו"ד, דְסִתִּים מִכָּל סִתִּימִין, דְלֹא מִתְחַבְּרִין בִּיה
ו"ד. ווי כַּד לֹא נָהִיר י' בּו"ד.

כַּד אֶסְתַּלַּק י' מִן ו"ד בְּחוּבֵי עֲלָמָא, עֲרִיטָא דְכָלָא אֲשַׁתְּכַח, עַל דָּא כְּתִיב
(ויקרא יח) עֲרוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה. וְכַד אֶסְתַּלַּק יו"ד מִן ה"א, עַל דָּא כְּתִיב
וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה אִמְךָ הִיא לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתָהּ. אִמְךָ הִיא וְדָא, (משלי ב)
כִּי אִם לִבְיָנָה תִקְרָא וְגו'.

פְּרָקָא תְּלִיתָא תַשְׁעָה תְּקוּנִין יְקִירִין אֲתַמְסְרוּ דְדִיקָנָא כָּל מָה דְאֲתַטְמַר
וְלֹא אֲתַגְלִיָא עֲלָאָה וְיִקְרָא אֲשַׁתְּכַח. (והוא) וְהָא (ב"א דִיקָנָא) גְּנֻזִיה (ב"א
יְקִירָא) קָרָא.

תִּיקָנָא קְדָמָא דְדִיקָנָא, נִימִין עַל נִימִין מִקְמֵי פְתַחָא דְאֲדִנִין עַד רִישָׁא
דְפּוּמָא. (תננינא) מְרִישָׁא הָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא אֲשַׁתְּכַח. (תְּלִיתָא)
מִתְחֹת תְּרִין נֻקְבִין אֲרָחָא מְלִיָא דְלֹא אֲתַחְזִיָא. (שביעאה) עֲלֵעִין אֲתַחְפִּיִן
מֵהָאִי גִיסָא וּמֵהָאִי גִיסָא. (חמישאה) בָּהוּ אֲתַחְזִיִן תְּפּוּחִין סוּמְקִין פְּוּרְדָּא.
(שתימאה) בְּחַד חוּטָא תְּלִיִן אוּכְמִין תְּקִיפִין עַד חֲדוּי. (שביעאה) שְׁפּוּן סוּמְקִין
פְּוּרְדָּא אֲתַפְנוּן.

(תנינאה) זַעֲרִין נְחֹתִין בְּגֵרוּנָא, וּמִחְפִּיִן קְדָלָא. (תשיעאה) רַבְרָבִין וְזַעֲרִין
בְּגִידִין (ב"א גִידִין) (ב"א נְחֹתִין) בְּשָׁקוּלָא. בְּאֵלִין אֲשַׁתְּכַח גִּיבֵר וְתִקִּף מֵאֵן
דְאֲשַׁתְּכַח.

כְּתִיב (תהלים קיח) מִן הַמֶּצַר קָרָאתִי יְהוָה. תַשְׁעָה אָמַר דּוֹד עַד כָּל גּוֹיִם סָבְבוּנִי,
לֹא אֶסְתַּר וְלֹא אֲגָנָא עָלוּי. וְתוֹצֵא הָאָרֶץ דְשָׂא עֲשָׁב מְזִירַע זֶרַע לְמִינֵהוּ

וְעַץ עוֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ לְמִינֵהוּ. תִּשְׁעָה אֲלֵין אֲתַעְקְרוּ מִשְׁמָא שְׁלִים,
וְאֲשִׁתִּילוּ לְבָתֵּר בְּשִׁמָּא שְׁלִים, דְּכְתִיב וַיִּטֶּע יי' אֱלֹהִים. תְּקוּנִין דְּדִיקְנָא
בְּתֵלִיסר אֲשִׁתְּכֶחַן אִיהִי, דְּהִיא עֲלָאָה. תַּתְּאָה, בְּתִשְׁעָה אֲתַחְזוּן. כ"ב אֲתַחְזוּן
אֲתַגְלִיפּוּ בְּגוּוּנִיהוּן (ס"א כְּגִינְהוּן).

ע"ה הִיא, (ס"א על הַא' קָאן דְּחַוִּי בְּחִלְמִית דִּיקְנָא) חֵלְמָא דְּאֲחִיד דִּיקְנָא דְּפִר נֶשׁ עֲלָאָה
בִּידִיה, (ג"א או דְּאִישִׁיט נִדִּית לִית וְגַדַּע דְּשְׁלִים בְּמֵאֲרִיה) שְׁלִים בְּמֵאֲרִיה. שְׁנָאִין תַּחֲזוּתוֹי
יְכַנְעוּן. כָּל שְׁכָן דִּיקְנָא עֲלָאָה דְּנִהֲרָא (ס"א לְתַתְּאָה) בְּתַתְּאָה, דְּעֲלָאָה רַב חֶסֶד
אֲקָרִיה, בְּזַעֲרָא חֶסֶד סֵתָם, כִּד אֲצִטְרִיד נְהִירוֹ אֲנֵהֵר וְאֲקָרִי רַב חֶסֶד. (ס"א
בִּידִיה הִיא מִתְרַחֵץ דְּהֵא בְּשִׁלָּם עִם מֵאֲרִיה וּשְׁנָאִי וּפְנִיעוּן תַּחֲזוּתוֹי וְדִין הוּא כְּדִיל דְּחֵזֵא בְּחִלְמִית כָּל שְׁכָן אִם זָכָה לְאֻדְעָא
קֹחַ הִיא דִּיקְנָא עֲלָאָה דְּחֵזֵא נְהִיר לְתַתְּאָה אֲרִים עֲלָאָה רַב בְּחֶסֶד אֲקָרִי בְּזַעֲרָא חֶסֶד סֵתָם).

כְּתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל חֲמִים שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה, כְּלוּמַר, (ג"א ח"י י"ה) י"ה
אֲתַפְּשֵׁט נְהִירוֹ דְּדָא בְּדָא, כְּלָא אֲתַרְחִשׁוּן בְּזַמְנָא חֲדָא, מִים טְבָאן
מִים בִּישׁן. בְּגִין דְּאָמַר יִשְׂרָאֵל, אֲתַפְּלִלוּ דָא בְּדָא. חַיָּה עֲלָאָה, חַיָּה תַּתְּאָה.
חַיָּה (דף קע"ח ע"א) טְבָא. חַיָּה בִּישָׂא.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם. הָאָדָם לֹא כְּתִיב, אֱלָא אָדָם סֵתָם, לְאַפְקָא אָדָם
דְּלַעֲיִלָא דְּאֲתַעְבִּיד בְּשִׁמָּא שְׁלִים. כִּד אֲשִׁתְּלִים דָּא, אֲשִׁתְּלִים דָּא. אֲשִׁתְּלִים
דְּכֵר וְנוֹקְבָא לְאֲשִׁלְמָא כְּלָא. יְהו"ה סֵטְרָא דְּדְכֵר. אֱלֹהִים סֵטְרָא דְּנוֹקְבָא.
אֲתַפְּשֵׁט דְּכוּרָא, וְאֲתַתְּקֵן בְּתַקוּנֵי פֶאֶמָא, בְּפּוּמִיה דְּאָמָה. מַלְכִין
דְּאֲתַבְּטְלוּ, הֵכָא אֲתַקְיָמוּ.

דִּינִין דְּדְכוּרָא תְּקִיפִין בְּרִישָׂא, בְּסוּפָא נִיחִין. דְּנוֹקְבָא בְּאִפְכָא. וַי"ה
קוֹנְטִירִין דְּקִיטוּרָא בְּעִטְפוֹי שְׁקִיעִין. י' זַעֲרָא בְּגוּוּהָ אֲשִׁתְּכַח. אִי
אֲתַבְּסָמוּ דִּינִין, בְּעָא עֲתִיקָא. אֲתָא חוּיָא עַל נוֹקְבָא, וְקִינָא דְּזוּהָמָא אֲתַתְּקֵן
בְּגוּוּהָ, לְמַעַבְד מְדוּרָא בִּישָׂא. דְּכְתִיב וַתֵּהֵר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן. קִינָא דְּמְדוּרָא
דְּרוּחִין בִּישׁין וְעֲלֵעוּלִין וְקִטְפוּרִין.

אֲתַקֵּין בִּיה בְּהֵא אָדָם, בְּתַרִין, בְּכִלָּל וּפְרֵט, אֲתַפְּלִלוּ בְּפֵרֵט וּכְלָל, שׁוּקִין
וּדְרוּעִין, יְמִינָא וּשְׁמָאֵלָא. דָּא אֲתַפְּלַג בְּסִטְרוֹי אֲתַתְּקֵן דְּכֵר וְנוֹקְבָא
יְה"ו. י' דְּכֵר. ה' נוֹקְבָא. ו' כְּתִיב זָכָר וְנוֹקְבָה כְּרָאָם וַיִּכְרְדוּ אוֹתָם וַיִּקְרָא
אֶת שְׁמָם אָדָם. דִּיקְנָא וּפְרָצוּפָא דְּאָדָם יְתִיב עַל פְּרִסְיָא, וְכְתִיב (יחזקאל א)
וְעַל דְּמוֹת הַפֶּסֶא דְּמוֹת פְּמֵרָאָה אָדָם עָלְיוּ מְלֻמְעָלָה.

דְּכֵר אַחֵר יִשְׂרָאֵל חֲמִים, תְּרַגּוּם יִרְחִשׁוּן. כְּלוּמַר, כִּד מְרַחֲשִׁין בְּשִׁפּוּתִיהָ פְּתַגְמֵי צְלוּתָא,
בְּזַכּוּתָא, וּבְנִקְיוֹת דְּעֵתָא, וּבְמֵינָא הוּא רַחֲשִׁיט נֶפֶשָׂא חֲתֵמָא.

וְכִד בְּעֵי כֵר נֶשׁ לְסִדְרָא צְלוּתִיהָ לְמֵאֲרִיה, וּשְׁפּוּתִיהָ מְרַחֲשֵׁן בְּהֵא גּוּוּנָא מִתְּתָא לַעֲלִילָא,

לסלקא יקרא דמאריה, לאתר דשקיו דעמיקו דבירא, נגיד ונפיק. לבתר נגיד לאמשכא מלעילא לתתא, מההוא שקיא דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא בתראא לאמשכא נדבה לכלא מעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא, קשרא דכונה דמהימנותא ונעבדון כל משאלוהי, בין שאלתא דצבורא, בין שאלתא דיהידיא.

ושאלתא דאית לבר נש לשאלא ממאריה, הן מסודרות בט' גווגי, אית באלפא ביתא, ואית באדכר מכילוהי דקודשא בריך הוא, רחום וחנון וגו'. אית בשמחון וקירן דקודשא בריך הוא, כגון אהיה, יה, יהו, אל, אלהים, יי, צבאות, שדי, אדני.

אית בעשר ספירות, כגון: מלכות, יסוד, הוד, נצח, תפארת, גבורה, חסד, בינה, חכמה, כתר. אית באדכר צדיקייא, כגון האבות והנביאים והמלכים. אית בשירי ובתושבחת, דאית בהון קבלה אמיתית. ועילא מנהון מאן דינע לתמן תקונין למאריה, כדקא יאות. ואית בידיעה סלקא מתתא לעילא, ואית מאן דינע להמשיך שפעא מעילא לתתא. ובכל ט' גווגי אליון, צריכא כונה גדולה, ואי לא עליה קרא דכתיב, (שמואל א ב) ובני יקלו.

ובכונות אמן, דהוא כליל תריין שמעון יהו"ה אדנ"י. והאחד גניז טוביה וברכויה, באוצר הנקרא היכל, והוא רמז בפסוק (חבקוק ב) 'וה' בהיכל קדשו' הס מפניו וילך רמזו רבותינו זכרונם לברכה, כל טוב האדם בביתו, שנאמר (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא, ומתרגמין בכל דעמי.

ואי מכון בכל חד וחד מט' גווגי כדקא יאות, דא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה לשמא קדישא, ועל דא כתיב פי מכבדי אכבד ובני יקלו, אכבד בעלמא דין, לקיים ולמעבד כל צרכוי. ויחזיון כל עממי ארעא, ארי שמא דה' אתקרי עליה, וידחלון מניה. ובכלמא דאתי, יזפי למיקם במחיצת חסידים, אף על פי דלא קרי כל צורכיה, פיון דזכה לאשגחא ידיעת מאריה, ואיכוון ביה כדקא יאות.

מאי ובני יקלו. דא הוא מאן דלא ידע לאחדא שמא קדישא, ולקשרא קשרא דמהימנותא, ולאמשכא לאתר דאצטריף, ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי. ופל שפון מאן דלא אתפון באמן.

ועל דא, כל מאן דמרחיש בשפוטתיה בנקיותא דלבא, במאי דמנכי, מאי כתיב בהדיה, ויאמר אלהים נעשה אדם, כלומר, בשביל אדם דינע לאחדא צלם ודמות כדקא יאות, וירדו בדגת הים. (עד כאן ד"א)

פרקא רביעאה. עתיקא, טמיר וסתים. זעירא דאנפין, אתגלגליא ולא אתגלגליא. דאתגלגליא, באתון כתיב. דאתפסגליא, סתים באתון, דלא מתישבון באתרוי, בגין דאיהו לא אתיישבכו ביה עלאין ותתאין. ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וגו', היינו

דְּכְתִיב, (תהלים לו) אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יי'. חַד בְּכֻלָּא דְאַחְרָא מִשְׁתַּכְּחָא. בְּהֵמָה בְּכֻלָּא דְאָדָם, (ויקרא א) אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּם קֶרְפֵּן לַיי' מִן הַבְּהֵמָה, מִשּׁוּם דְּאַתְּכֻלָּל בְּכֻלָּא דְאָדָם.

כַּד נַחַת אָדָם דִּלְתַּתָּא (דף קע"ח ע"ב) בְּדִיּוּקְנָא עֲלָא, אֲשַׁתְּכַחוּ תִרִין רוּחִין מִתִּירִין סְטִירִין, דִּימִינָא וּשְׁמָאֲלָא כָלִיל אָדָם. דִּימִינָא, נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא. דְּשְׁמָאֲלָא נָפֶשׁ חַיָּה. חַב אָדָם אֲתַפְּשֵׁט שְׁמָאֲלָא, וְאֲתַפְּשֵׁטוּ אֵינוֹן בְּלֹא גּוּפָא.

כַּד מִתְּדַבְּקִין דָּא בְּדָא, אֲתִיּוּלָדִין פְּתָאי חַיָּה דְאוּלִידַת (רוחין) סְגִיָּאִין בְּקִטְרָא חֲדָא. כ"ב אֲתוּוֹן סְתִימִין, כ"ב אֲתוּוֹן אֲתַגְלִיין, י' סְתִים, י' גְּלִיָּא. סְתִים וְגְלִיָּא, בְּמִתְקָלָא דְטַפְסִין, אֲתַקְלוּ.

י' נִפְקִין מִגִּיה דְכַר וְנוֹקְבָא ו"ד, בְּהָאי אֲתֵר, ו' דְכַר, ד' נוֹקְבָא. בְּגִין דָּא, ד"ו תִּרִין. ד"ו דְכַר וְנוֹקְבָא. ד"ו תִּרִין קַפְלִין. תִּרִין י' בְּלַחוּדוּי דְכַר. ה' נוֹקְבָא. ה' ד' הֵות בְּקַדְמִיתָא, וּמִדְּאַתְעֵבְרַת בִּי בְּגוּיָה, (אוּלִידַת) אֲפִיקַת ו', (חַר) כִּי בַח' אִית ד"ו וְכִית אִית ח"ה חֲבִי יח"ו) אֲתַחֲזִי יו"ד בְּחֻזְיָה כָּלִלָא דִיה"ו. מִדְּאַפִּיקַת יו"ד דִּיהוּא דְכַר וְנוֹקְבָא, אֲתִישְׁבַּת לְבַתֵּר, וּמִכְסִיָּא לְאַמָּא.

וַיֵּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם, (בראשית ו) הֵייוּ דְכְתִיב, (יהושע ב) שְׁנַיִם אֲנָשִׁים מִרְגָּלִים חָרַשׁ לְאַמֵּר, מָאי בְנוֹת הָאָדָם. דְכְתִיב, (מלכים א ג) אֲזַ תִּבְאֲנָה שְׁתֵּים נָשִׁים זֹנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ. בְּגִיגִיהוֹן כְּתִיב, פִּי רָאוּ כִי חֲכַמַת אֱלֹהִים בְּקֶרְבּוֹ וְגו'. אֲזַ תִּבְאֲנָה וְלֹא בְּקַדְמִיתָא. בְּקִיסְטְרָא דְקִיטּוּרִי דְפִיגְאֵן, תִּרִין מִתְחַבֵּקֵן הוּוּ לְעִילָא, לְתַתָּא נַחַתוּ יִרְתּוּ עֲפָרָא, אֲבִדּוּ חוּלְקָא טַבָּא דִּיהוּה כְּהוּ. עֲטִרָא דְבוּמְלָא (ס"א דְחַמְלָא) וְאַתְעֵטֹר בְּקוּסְטָא דְעֻנְבָא.

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה מַה תַּעֲצֶק אֵלַי. (שמות יד) אֵלַי דִּיִּיקָא. דְּכַר אֶל פְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ. וַיִּסְעוּ דִּיִּיקָא. בְּמִזְלָא הוּהוּ תְלִי, דְּבַעַצ לְאוּקִיר דְקִנְיָה. (שמות טו) וַהֲיִשָּׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהָאֲזֹנֹת לְמַצוֹתָיו וּשְׁמֵרַת כָּל חֻקָּיו עַד כָּאֵן. פִּי אֲנִי יי' רַפְּאִיד, לְהָאי דוּקָא.

פִּרְקָא חֲמִישָׁאָה (ישעיה א) הוּי גוּי חוּטָא עִם כְּבֹד עוֹן זֶרַע מְרַעִים בָּנִים וְגו'. שְׂבָעָה דְרָגִין יו"ד ה"ה ו"ה ה"י ו"ו אֲפִיק ד' ה"ה הו"י, ה"ה אֲפִיק ו"ו ד"ו לְכַר אֲסִתִּיר אָדָם דְכַר וְנוֹקְבָא דִּימִינָא דְכְתִיב בָּנִים מִשְׁחִיתִים.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא. בְּרֵאשִׁית מְאָמֵר. בְּרָא חֲצִי מְאָמֵר. אָב וּבֶן. סְתִים וְגְלִיָּא. עֲדָן עֲלָא דְסְתִים וְגִיגִי. עֲדָן תַּתָּא, נִפִּיק לְמִטְלִטְלִי (ס"א לְמִשְׁלִיטִי) וְאַתְגְּלִיָּא יְהוּה. יְהוּה. אֱלֹהִים. אֵת. אֲדִנִּי אֱהִיָּה. יְמִינָא וּשְׁמָאֲלָא כְּחֲדָא אֲשַׁתְּפּוּ, הַשְׁמִים. וְאֵת, דְכְתִיב, (דְּבִרֵי הַיָּמִים א כט) וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצָּח אֵינוֹן

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למוזדו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות לימודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבָלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהּ אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרויה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרויה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר